

Rom 8, 11

11: Men hvis hans Ånd som oppreiste Kristus fra de døde, bor i dere, skal han som oppreiste Kristus fra de døde, også gi liv til de dødelige legemene deres ved sin Ånd som bor i dere.

Den vesentligste hensikten med dette verset, er å minne de som har Guds Ånd om at i ham har de den sikreste garanti og visshet om at Herren skal vekke opp deres dødelige legemer, til evig liv. Dette verset har altså samme budskap som når apostelen andre steder uttrykkelig kaller Ånden "pantet på vår arv" (Ef 1: 14). I 2Kor 5: 4-5 taler han også om hvordan vi lengter etter at "det dødelige kan bli oppslukt av livet". Og så føyer han til at Gud "har gitt oss Ånden som pant". I det første kapitlet i samme brev, v. 21-22, sier han også at Gud har "salvet oss ..." og "har også beseglet oss og gitt oss Ånden som pant i våre hjerter". Vi legger merke til at nå sier ikke Paulus bare "Guds Ånd", eller "Kristi Ånd". Nei, nå sier han: hans Ånd som oppreiste Kristus fra de døde. Og det er jo en uttrykksform som er mer enn en kan vente av et menneske -. Men så er det jo nettopp inngitt ham av Gud. For med denne uttrykksformen vil han først minne om at hvis vi har hans Ånd som viste seg å være den som vekket opp fra døde, så burde vi også kunne vente oss noe tilsvarende. Ja, han minner om den likhet og samfunn med Kristus som vi må ha innfor Faderen, hvis vi også har hans Ånd.

For det andre minner han samtidig om at Kristi oppstandelse fra de døde er selve grunnen til at vi har evig liv. Så vil kanskje noen bemerke at selv legemene til de som ikke har Guds Ånd, skal stå opp på den siste dagen, men da "til skam og evig avsky" (Dan 12: 2). Og at dermed spørsmålet om Guds Ånd bor i oss ikke er noen betingelse for at legemet skal oppstå. Men da bør vi huske at Paulus' siktemål her er det vi nettopp sa; at de som har Ånden, og som behøver denne trøsten, skulle minnes om denne ekstra garantien for at legemene deres skal stå opp. At den ligger i at de allerede her i livet har Guds Ånd, at deres legemer allerede er Guds tempel. Paulus motsier ikke at alle mennesker, også de kjødelige, skal stilles fram med sine legemer for domstolen. Men det han er opptatt med, er å forsikre de som tror om at gjennom Kristus er de fullkommen fri fra all syndens forbannelse. Og dermed også fri fra dødens makt. Dette har de nå en spesiell "pant" og sikkerhet på, ved at Gud alt nå har gitt dem sin Ånd. Og ved den er de blitt "helliget i hele sin ånd, sjel og legeme" (1Tess 5: 23).

Han skal også gi liv til de dødelige legemene deres. Disse ordene viser at nettopp våre egne legemer, akkurat de legemene som legges i jorden, skal ved Guds allmakt gjenoppstå til livet. Men de vil være så forandret og forherliget, at de i dette forholdet ikke vil være de samme som før (1Kor 15: 36, 38). Dette var allerede åpenbart for Job, da han sa: "Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud" (Job 19: 26). Og profeten Jesaja sier: "Dine døde skal bli levende. Mine lik skal oppstå. Våkn opp og juble, dere som bor i støvet! For dugg over grønne urter er din dugg, og jorden gir døde tilbake til livet" (Jes 26: 19). Hver eneste sjel skal på den siste dag gjenforenes med sitt eget legeme, det som han her i livet har brukt til godt eller ondt, tjent Gud eller tjent djevelen. Her i livet har legemet vært sjelens organ eller verktøy. Da må det også delta i den salighet, eller de pinsler, som følger i det neste livet. Alt ettersom menneskene har levd i mørkets rike og tjent synden, eller i Kristi rike, og da bare gjort det gode for hans skyld (Mat 25: 35-40).

Men som vi allerede har sagt, så vil legemene være så forvandlet, for at de skal passe inn i det evighetsliv de går til. Det forgjengelige skal bli ikledt uforgjengelighet, og de som var forenet med Kristus og hans Ånd, skal nå bli lik Kristi herlighets legeme. Liksom de her i livet har båret den første Adams bilde, som var av jorden, jordisk, - slik skal de i oppstandelsen bære den andre Adams bilde,

som er himmelsk (1Kor 15). I Fil 3: 21 leser vi om Kristus: "Han skal forvandle vårt forgjengelighetslegeme, så det blir likedannet med hans herlighetslegeme. Det skal han gjøre ved den kraft som gjør ham i stand til å underordne alle ting under seg selv". Da Kristus ble forklart på berget, "skinte hans ansikt som solen, og hans klær ble hvite som lyset". Slik skal også, ifølge Kristi egne ord, "de rettferdige stråle som solen i deres Fars rike" (Mat 13: 43). Herre, vår Gud: Gi oss mer tro! Oppstandelsens hemmelighet og herlighet er så uendelig mye større enn noe menneskes fornuft kan fatte. Så den som vil forsøke å fatte dette med sin forstand, blir bare stående i den mørkeste natt av vantro og tvil. Her kreves det at vi "vet hvem vi er kommet til tro på". Vet at han er både allmektig og sannferdig. Videre kjenner vi til hvordan alt vil skje i oppstandelsen. Men her er det nok nødvendig at vi mer enn én gang må be til Gud om troens gave.

ved sin Ånd som bor i dere. For å legge ennå mer tyngde i dette, gjentar apostelen her grunnlaget for den vissheten de kan ha om en herlig oppstandelse: Dette at Guds Ånd allerede bor i dem. Det han vi si, er: Tenk, Gud har allerede gitt dere sin Ånd. Allerede her på jord er legemet deres et Guds tempel, og i dette har han bodd og virket. Han har helliget og rensset det. Alt dette vitner da virkelig om at han arbeider mot å gjøre noe herlig ut av dem. Hvis en trodde legemene våre skulle bli liggende igjen som ruiner og bli til intet, så ville jo en slik holdning være en majestetsfornærmelse overfor Den Hellige Ånd og hans ære. Måtte vi alle tenke over dette! Selvsagt er det godt, hvis du tror på sjelens udødelighet. Men det er så menn ikke likegyldig om det er slik at du tror alt Guds ord, - eller om du bare beholder, og tror på, det du anser akseptabelt, - men tviler på det øvrige. For i så fall har du allerede veket av fra troens vei. Du er ikke lenger en som tror; tror bare på Herrens ord. Du tenker isteden bare akkurat det din stakkars fornuft dikterer deg. Men nå er det altså ikke utelukkende sjelene, men ganske konkret legemene som Herren selv så ofte talte slike overbevisende ord om: "Og jeg skal oppreise ham på den siste dag" (Se f. eks. Joh 6: 39, 40, 44).

Kan du ikke nå forstå hvordan disse legemene skal kunne stå opp, selv om de er brent eller fullstendig oppløst etter mange år? Eller hvordan "havet skal gi tilbake sine døde". Tenk da etter om du forstår hvordan Gud en gang skapte alle ting av intet, eller hvem som gav ham det han trengte til å skape alt. Svar Gud på de spørsmålene han stilte Job: "Hvor var du da jeg grunnfestet jorden?" (Job 38). Bøy deg for den Høye, den opphøyde, og bekjenn at du forstår ikke noe av alt dette, og at han er den allmektige som gjør under! Be om en stråle av hans lys! Se deretter på alt det han har gjort for oss da han sendte sin Sønn, sitt ord, sine sakramenter, sin Ånd. Tenk så etter om ikke alt dette vitner om at han har planer om å gjøre oss herlige både til legem og sjel. Da skal nok også din bekjennelse bli at han "som i kraft av en evig pakts blod førte vår Herre Jesus Kristus, sauenes store hyrde, opp fra de døde", også skal føre sitt folks legemer opp fra de døde, for sin Ånds skyld, som bor i dem. Høylovet være hans navn i all evighet!